

Sejladsen beskriver han således:

Man begynder om morgenen, så snart det lyser ad dag, og damper så af sted til kl. 2-3 om eftermiddagen. Floden strækker sig bred og ensformig mellem de ensformige Kyster - Solen steger - kommer over ens hoved – synker igen - alt går som ved et urværk. Man gør holdt, hvor der er skov – der på sendes hele den sorte besætning i land for at hugge brænde til næste dags behov. Så mange døde træer, man kan finde, bliver førte til lejrpladsen og stablede. Ved solnedgang - omtrent kl. 6 - bliver det mørkt efter en ti minutters forløb. Så kaldes folkene hjem fra skoven og får et par timer til at hvile og spise i. Så flammer bålene lystigt under madgryderne - de sorte strækker sig om ilden - ryger tobak og snakker. Når spisetiden er omme, begynder arbejdet på ny. Af tørre kviste og affald tændes store blus, og ved skæret af disse blus bliver det sammenbragte brænde savet, hugget, kløvet, båret ombord og stuvet væk i rummene. Først når alt dette er besørget, er det sovetid, og sovetiden varer endda kun til kl. 5. Men som oftest bliver klokken fem, inden der bliver Tid til at sove. Så gives der signal til sammenpakning - alt kommer ombord - og ved første gry af dagen fortsættes farten.

Kongo (red: floden) er straks oven for Stanley Pool (red: sø ved Congoflodens nedre løb) kun en ca. halvanden engelske mil bred (red: 1,5 km). Indkneben mellem sparsomt beskovede højder løber den med tre-fire knobs strøm over stenbund, der på sine Steder er fuld af klipper. Der er ikke mange byer at se - ved en stor markedsplads, som hedder Liza, provianterede vi for første gang efter vor afrejse fra Leopoldville (red: I dag Kinshasa, hovedstaden i Den demokratiske republik Congo). De indfødte bragte høns, geder og æg, som vi købte - vore negere lod sig nøje med majs, manjok (red: rodfrugt), røget eller tørret fisk og des lignede. Vi så en flok bøfler, som gik og græssede ikke langt fra kysten og løsnede et par skud mod dem. Vi opnåede imidlertid kun at jage dem væk...

I begyndelsen af sejladsen var det sløjt både med brænde og med mad. Det kom os derfor meget kært, da vi den fjerde dag fik en flok hippoer (red: flodheste) i sigte på en sandbanke. En af dem blev skudt, flået og flænset på Stedet. En time efter var vi igen i gang, og om aftenen lagde vi til ved et sted, hvor der var rigeligt med brænde. Natten gik med partering af dyret og rygning af dets kød over mægtige bål på strandbredden.

Den 15. (dag) skød vi igen en flodhest, og der blev da kogt, stegt og ædt. Især var zuluerne beundringsværdige. De kan dage igennem leve af mindre end en kanariefugl - men får de så noget for tanden, kan de også sætte uhyre mængder til livs. Flodhestekød minder i smagen ikke lidt om oksekød, især når det er stegt. Elefanter forekom ikke sjældent - vi kom ofte uforvarende bag på dem, når de stod nede i floden og drak om morgenen. Krokodiller på 10-12 meter fandtes i masser, flodhestenes mængde grænsede ligefrem til det eventyrlige. Så vidt mig bekendt, er flodhesten et såre fredelige dyr, der aldrig fortrædiger nogen, og som næppe - selv om den er anskudt - sætter sig til modværge.